

Pótkávé

Nálunk nem árultak gázzal töltött luftballont,
így aztán mit tehattünk volna, szájjal fújtuk fel
a piros, kék, zöld, fehér vagy sárga léggömböket,
amelyek ernyedtt állapotban hasonlítottak
a gumióvszerhez, ezt csak később tudtam meg,
el-elpattantak a földtől, de a tüdönket megjárta
szén-dioxid nem emelte magasba őket,
a léggömb sem szabadult a gravitációtól mifelénk,
mint ahogy elvermelt jéggel működő
jégszekerényünk sem volt gyermekkoromban,
csak másoktól hallottam, hogy sok helyen
ilyen is van, a hegyek közt megfelelt a pince,
aztán megjelentek a frizsiderek,
a műméz is pontosan olyan édes volt egyébként,
mint a méhektől módszeresen elrabolt virágméz,
és műlábat is gyakran lehetett látni akkoriban,
hiszen nem voltunk még messze a háborútól,
persze én most igazság szerint csak kerülgetem
a témát, ugyanis nem a luftballonról, nem a jégről,
nem is a mézről, hanem a kávéról szeretnék írni,
vagyis a kávéházak szerepéről az életünkben,
erre kaptam felkérést, ahogy mondani szokás,
csakhogy nekem nem nagyon vannak ilyen emlékeim,
nem tudom, miért vagyok ilyen bevállalós,
mi ez az állandó szereplési kényszer,
most is inkább a pótkávé sötétbarna, érdes,
nyersen illatozó korongjaira emlékszem,
talán a Franckot vagy az Enrilót csomagolták így,
cikória, cukorrépa, árpa, se repülés, se szívdobogás,
se álmatlanság, csupán a tejeskávé egyre
távolodó, felejthetetlenül puha íze,
pedig nem dobbant meg a szívünk tőle,
nem maradtunk ébren, amikor
forradalmat kellett volna kirobbantani,
nem írtunk verset műmárvány asztalokon,
csak pótverseket, amelyek mindig másról szóltak,
csak pótforradalmat csináltunk mégis
igazi vérrel, igazi reményekkel, igazi halállal,
csak emlékezünk egy igazi forradalomra
igazi könnyel, igazi koszorúkkal, igazi pirosló arccal
az Ispán-kútnál, az igazi Fehéregyháza közelében,
ahova még a léggömb is folyton visszahull,
majd ülünk sokáig a Pilvax pótkávéházban,
nem jön Petőfi, nem jön Jókai.